

РЕШЕНИЕ

№ 2048

гр. Пловдив, 01.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330204517 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на К. Н. М., действащ чрез пълномощника си адв. П. против Наказателно постановление № 15/ 2022 от 26.04.2022 г., издадено от началник на РУ Хисар, с което на жалбоподателя, на основание чл. 47, ал. 2 вр. чл. 47, ал. 1, б. „а“, чл. 53 ЗАНН и на основание чл. 218б, ал. 1 от НК е наложена глоба в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 НК.

С жалбата и в с допълнителна писмена молба се моли за отмяна на НП, като се релевират конкретни доводи за незаконосъобразност и неправилност на атакуваното постановление. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна е ангажирала писмено становище по допустимостта и основателността на жалбата, като моли атакуваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно постановено. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,

поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление, намери, че са налице основания за неговата отмяна по следните съображения:

С постановление от 27.12.2018 г. на прокурор при Районна прокуратура Пловдив е уважена молба № 2 St 27/ 17g от 11.10.2018 г. на Прокуратура – град Щайр, Р. Австрия, касаеща молба за трансфер на наказателно производство и е приет трансфер на наказателно производство № 2 St 27/ 17g от 11.10.2018 г. на Прокуратура – град Щайр, Р. Австрия, водено за осъществяване на престъпление по пар. 129, ал. 1, т. 1 вр. пар. 127 от НК на Р. Австрия. Воденото в Р. Австрия досъдебно производство е било за това, че на 22.02.2017 г. К. М. в съучастие със С.В. /осъден в Р. Австрия за същото деяние/ е влязъл в ограден с телена мрежа и защитен ареал на фирма „Райфен Джон“ в гр. Залцбург, ул. „Щайрекщрасе“ № 42, при което двамата повредили телената мрежа в долната част към земята, разкъсали я и се покатерили през появилата се там дупка в двора. В резултат на това М. и Василски откраднали 4 броя автомобилни гуми, които Василски предал на М..

С цитирания прокурорски акт е постановено разследването по наказателното дело, съгласно чл. 37, ал. 1, т. 2 и чл. 35, ал. 1 НПК да се ръководи от Районна прокуратура Пловдив и да бъде възложено на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура Пловдив.

С постановление от 17.12.2021 г. на прокурор при Районна прокуратура – Пловдив на основание чл. 199, чл. 242, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 и пр. 2 от НПК и чл. 424, ал. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 218б, вр. чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 НК било прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 33/2019 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура Пловдив, а материалите на основание чл. 424, ал. 5, изр. II НК били изпратени на началника на РУ Хисар при ОД на МВР Пловдив за преценка за наличието на основания за реализиране на административно - наказателната отговорност на жалбоподателя К. М..

За да прекрати наказателното производство представителят на Районна прокуратура Пловдив приел, че по делото са налице доказателства касаещи

осъществен състав на престъпление от К. М. по чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК, затова, че на 22.02.2017 г. в гр. Залцбург, Р. Австрия в маловажен случай, в съучастие като извършител със С.Г.В. е отнел чужди движими вещи – 4 бр. автомобилни гуми марка „Семперит Спийд Грип“ на обща стойност 135 лева от владението на търговското дружество „Райфен Джон“ без съгласието на ръководството на дружеството, с намерение противозаконно да ги присвои.

Преценявайки горното, представителят на Районна прокуратура Пловдив е преценил, че в конкретния случай приложение следва да намери разпоредбата на чл. 218б НК.

Регламентата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН указва, че административно - наказателното производство не се образува със съставянето на акт, когато производството е прекратено от съд или прокурор и е изпратено на наказващия орган. Въпреки това бил съставен АУАН от свид. П. на 26.03.2022 г. в присъствието на жалбоподателя, който подписал същия без възражения.

Впоследствие Началникът на РУ Хисар съставил атакуваното НП, в което е посочено, че на жалбоподателя се налага административно наказание глоба по реда и условията на чл. 218б НК, затова, че на 22.02.2017 г. в гр. Залцбург, Р. Австрия ул. „Щайрекщрасе“ № 42 в съучастие, като извършител със С.Г.В. е отнел чужди движими вещи – 4 бр. автомобилни гуми марка „Семперит Спийд Грип“ на обща стойност 135 лева от владението на търговското дружество „Райфен Джон“ без съгласието на ръководството на дружеството, с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл. 218б НК му наложил глоба в размер на 100,00 /сто/ лева.

На първо място, според настоящия състав при описанието на извършеното от наказания субект в НП, а и в АУАН, са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя и затрудняващи проверовъчната дейност на съда, което се явява безусловно основание за отмяна на НП.

Съгласно чл. 42 и 57 ЗАНН сред задължителните реквизити на АУАН и НП са описание на фактическите признаци на нарушението; посочване на нарушените правни норми.

В същото време е безспорно, както в теорията, така и в съдебната практика, че Наказателното постановление от своя страна е властническият

правораздавателен акт, издаден от компетентен орган, с който дееца бива санкциониран за извършеното административно нарушение. То се явява аналога в административно наказателния процес на присъдата от общото наказателно производство.

В този изричен смисъл са и задължителните разрешения на основополагащото ППВС № 1/1953 г., съгласно което всеки правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички релевантни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми. Този минимум от правнорелевантна за наказания субект информация следва да се съдържа в самия правораздавателен акт, а не да се извлича от доказателствата по делото или от останалите процесуални документи с подготвително значение (обвинителен акт, АУАН). Всеки порок досежно тези задължителни реквизити на правораздавателния акт, представлява съществено процесуално нарушение и самостоятелно основание за отмяната му, независимо от останалите особености в развитието на делото.

В процесния случай, в рамките на своите правомощия административно – наказващият орган е пристъпил към издаване на наказателно постановление въз основа на постановлението на Районна прокуратура Пловдив от 17.12.2021 г., но издаването на постановлението е сторено в разрез с изискванията на чл. 57, ал.1 от ЗАНН.

Именно нормата на чл. 57, ал.1 от ЗАНН сочи какви реквизити трябва да съдържа наказателното постановление като в т.5 са изброени – описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. Това задължение в случая не е изпълнил административно – наказващият орган, с което е ограничил правото на защита на санкционирания да разбере за какво точно е подведен към административна отговорност.

В аспект на гореизложеното следва да се подчертае, че излагането на обстоятелствата на нарушението от страна на прокурора в неговия акт не освобождава административно – наказващият орган да изпълни задълженията си така както му вменява чл. 57, ал.1 от ЗАНН при издаването на наказателното постановление. Липсата на пълнообемно описание на обстоятелствата при които е извършено вмененото нарушение,

доказателствата, които го потвърждават както и посочването само на част от диспозитива на престъплението, не съставлява изпълнение на задължението на административно – наказващият орган по чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Това неизпълнение от страна на административно – наказващият орган се преценя от съда за съществено процесуално нарушение, опорочаващо наказателното постановление и безусловно налагащо отмяната му изцяло като незаконосъобразно.

Разпоредбата на ал. 3, на член 194 от НК, урежда маловажния случай на кражбата. В тази връзка впечатление прави, че в обжалваното НП, наказващият орган не е включил признака "маловажен случай" в словното описание на извършеното нарушение . Отделно от това – констатира се явно противоречие между дадената от наказващия орган правна квалификация на твърдяното престъпно деяние и словесното описание на същото. Това е така, тъй като повдигнатото спрямо жалбоподателя М. административно обвинение касае престъпление по чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК, т. е такова извършено в условията на съучастие – съизвършителство. В тази връзка в атакуваното НП е посочено единствено, че с деянието си М. е нарушил чл. 193, ал. 3 вр. ал. 1 НК, без състава да е запълнен с квалификацията касаеща извършване на деянието при условията на чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1, въпреки посочването в обстоятелствената част на обжалвания акт, че се касае за съучастие.

Изложените съображения обосновават първото самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП. Следващото такова е свързано с изрично релевираното възражение от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за настъпване на абсолютна погасителна давност. Възражението е основателно.

Както вече се посочи, производството по делото касае деяние, което се твърди да е извършено от жалбоподателя М. и С.Г.В. на 22.02.2017 г. Това е и датата на която деянието не просто е започнало, но е и довършено.

Съобразно трайната съдебна практика в административно наказателния процес намират приложение правилата на давността, която бива два вида:

- преследвателна давност, уредена в чл. 34 ЗАНН и чл. 80 и 81 НК, която ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт наказателната, респективно административно наказателната отговорност на

дадено лице.

Преследвателната давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението - чл. 80, ал. 3 НК и тече до реализиране на наказателната/ административно наказателната отговорност на дееца с влязъл в сила акт. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност - чл. 81, ал. 2 НК. Абсолютната давност изключва наказателното/ административно-наказателното преследване независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност - чл. 81, ал. 3 НК.

- изпълнителка давност, уредена в чл. 82 НК и чл. 82 ЗАНН, която ограничава във времево отношение правомощията на държавата да изпълни едно вече наложено с влязъл в сила акт наказание, като приложното поле на същата обхваща периода след влизане в сила на НП, до окончателното изпълнение на наложеното наказание.

В случая предвид конкретиката на настоящия казус, меродавни са нормите касателно преследвателната давност.

Тук следва да се съобразят и постановките на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС, според които сроковете по чл. 34 ЗАНН са давностни, като проявна форма на преследвателната давност, като в административно наказателния процес намира субсидиарно приложение абсолютната преследвателна давност от 4,5 години. Същата тече от довършване на деянието до влизане в сила на НП.

В аспект на горното, изцяло основателно е възражението на жалбоподателя, че доколкото деянието се твърди да е извършено на 22.02.2017 г., то периода от четири години и половина е бил изтекъл значително време преди издаването на процесните АУАН и НП, а именно на 22.08.2021 г.

Съгласно задължителните указания на ППВС № 10 от 28.09.1973г. по н. д. № 9/1973г. съдилищата са длъжни да следят служебно за изтичане на давностните срокове в административно наказателния процес.

Съгласно чл. 63, ал. 6 ЗАНН съдът, независимо от материалната законосъобразност на НП, го отменя и прекратява административно-наказателното производство, в случаите предвидени в закон, един от които е изтичане на преследвателната давност по чл. 34 ЗАНН.

На основание изричния текст на чл. 63, ал.1 ЗАНН това следва да стане с решение, а не с определение, който акт намира приложение само при

прекръпяване на съдебното производство (в който случай НП влиза в сила), но не и при отмяна на НП и прекръпяване на административно наказателното производство.

В този смисъл е и трайната практика на ВКС, приемаща, че в случай на вече издаден първоинстанционен санкционен правораздавателен акт (тази роля в процесния случай изпълнява НП), ако основанията за прекръпяване на наказателното производство настъпят пред въззивната инстанция (в случай тази роля се изпълнява от районния съд) или пред касационната инстанция, те се произнасят с Решение, доколкото вече издадения правораздавателен акт не може да се отмени с Определение.

В този смисъл - Решение № 149/ 08.10.2020 г., н.д. № 707/ 2020 г. на ВКС, Решение № 26/ 13.05.2019 г. по н.д. № 1239/2018 г. на ВКС, Решение № 209 / 27.12.2019 г. по н.д. № 614/2019 г. на ВКС.

Изтичането на абсолютната давност се явява безусловна пречка пред продължаващата висящност на административно наказателния процес, поради което НП следва да се отмени и административно-наказателното производство да се прекрати.

По разноските

При този изход на спора, съгласно новелата на чл. 63д ЗАНН жалбоподателят има право на разноски. Видно от представения договор за правна защита и съдействие /л. 4/ и списък на разноските /л. 20/, същият е доказал заплащането в брой на 300 лева за адвокатски хонорар. Ето защо, така претендираните разноски ще бъдат присъдени в полза жалбоподателя, като възражението на процесуалния представител на въззиваемата страна за прекомерност се явява неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случай въззиваемата страна РУП Хисар не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващия орган, а именно ОДМВР-Пловдив.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 15/2022 от 26.04.2022 г., издадено от Началник на РУ Хисар, с което на К. Н. М. ЕГН *****, на основание чл. 47, ал. 2 вр. чл. 47, ал. 1, б. „а“, чл. 53 ЗАНН и на основание чл. 218б, ал. 1 от НК е наложена глоба в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 НК.

ПРЕКРАТЯВА АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО срещу К. Н. М. ЕГН *****, за вмененото нарушение по чл. 194, ал. 3 вр. ал. 1 НК, вменено с АУАН № НП – 15/22 от 26.03.2022 г. и НП № 15/ 2022 от 26.04.2022г.

ОСЪЖДА ОДМВР-Пловдив **ДА ЗАПЛАТИ** на К. Н. М. ЕГН ***** сумата от 300,00 лева, представляваща разноски за адвокатски хонорар за представителство пред Районен съд Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____